

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Ane FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-10-02)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Ane FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-10-02)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 136. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030062.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Samme.
Viborg. 2. October 1875.

Min kjære lille Ane! Jeg har kun lidt Tid, fordi jegbegynder at blive langsom til Alting; men Du skal dog have et Par Ord til Tak for Dit rare, om end bedrøvede Brev, og for at Du kan vide, at jeg tænker altid paa Dig, mit eget Barn, og skal gjøre det imorgen, naar Du skal følge Dit kjære Barn i Kirke. Gud velsigne Dig og hende og alle Dine Børn og Din kjære gamle Moder! Da jeg skrev sidst til Dig, vidste jeg, at Din Sorg ikke fik en hastig Ende; men jeg synes dog efter Dit Brev, at det staaer saa godt til hos Dig, som det kan med en saadan Sorg. At kaste sin Sorg paa Gud, vil jo ikke sige, at kaste den bort; man maae jo ikke kaste Korset bort, naar Gud lægger det paa, man skal jo bære det. Men at kaste sin Sorg paa Gud, vil jo sige, at finde sig i, at den er svær at bære, og stole paa, at saaledes er det Guds Villie, og den er god, og saa gjør han Alting godt tilsidst, og saa skal man takke ham ogsaa for alt s. 137det Tunge. Saaledes har man dog sin Glæde, om den end er langt borte, den ligger i Himlen og kan endnu ikke naae ned til Jorden; det kaldes i en gammel Psalme at være himmelglad. Og saaledes synes jeg efter Dit Brev, at Du maae have det. Du kan bede og faae Trøst der; det er en stor Naade, saa er Du jo hos Gud i Himlen og kan hvile lidt. Naar Du saa skal gaae til Dine Ting her paa Jorden, saa kan Du ikke fornemme, at Du er hos ham; men saa veed Du dog, at han er hos Dig, — det skal Du troe. Saa har Du lagt Din Sorg paa Gud, og saa veed Du, at Du maae ikke være bange for den, om den kommer alligevel tilbage og er lige tung, og Du maae heller ikke være bange for Dig selv, om Du nu kan holde ud og blive troe, naar det bliver saa svært; Gud har jo taget Din Sorg og Dig selv i sin Haand. Og Du maae heller ikke blive bange for Dine Børn; dem har Du jo ogsaa lagt paa Gud, og det lader jo til, at de vil holde sig til ham, og at den store Sorg skal hjælpe til. Du maae ikke bekymre Dig for den Dag imorgen, men kun bære det. Du skal idag. Men jeg synes, kjære Ane, at Du forstaaer det godt, og at Gud er med Dig, og jeg er ikke bange for Dig. Og saa er der Eet endnu i Dit Brev. Jo Mere jeg hører om Din Mand, desto mere forekommer det mig, at han har gjort den skrækkelige Gjerning i Vildelse. Hans Tro var svag, og han var bange for sig selv, han troede ikke, at Gud var stærkere end alt det, et Menneske kan frygte for, det havde han ikke øvet sig i itide. Det var hans store Nød, og saaledes lærer han os Andre, at vi skulle ikke stole paa, at vi staae, men skulle stræbe efter at blive stærke i Herren. Men han vilde dog ikke gjøre den store Synd, han var bange for den, og den store s. 138Angst, som vel tildeels kom af hans Legems Sygdom, forvirrede ham, saa han vidste ikke af, hvad han gjorde. Han vilde dog med sin svage Villie høre Jesus til; den Villie var for svag, men det var dog det, han vilde. Men Jesus har jo bedet for dem, som ikke vidste, hvad de gjorde. Og hvor underligt var det saa ikke, at da Du raabte til ham, om at faae Din Mand tilbage, kun til han kunde angre, hvad han havde gjort, saa fik Du ham igjen. Du veed rigtignok ikke, hvad der skete, og han kunde ingen Ting sige Dig. Døren er jo lukket endnu; men jeg synes dog, der skinner et lille Lys i det store Mørke; kunde Jesus høre det, Du længtes efter at høre? saa er jo den største Sorg tilende. Men bi nu i Taalmodighed, til han vil give Dig det Svar, som Ingen paa Jorden kan give Dig!— — —

Jeg er Din egen Fader
O. Laub.